DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 listopada 1945 r.

Nr. 28

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO

DEKRETY: str

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ:

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU:

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

OKÓLNIK MINISTERSTWA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ:

218.
Dekret
z dnia 18 września 1945 r.
o włączeniu emisji biletów skarbowych do emisji biletów bankowych Narodowego Banku Polskiego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Bilety skarbowe z napisem „Narodowy Bank Polski", emitowane na podstawie przepisów dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 24 sierpnia 1944 r. o emitowaniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 11), włącza się do emisji biletów bankowych Narodowego Banku Polskiego w rozumieniu przepisów art. 14—19 dekretu z dnia 15 stycznia 1945 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 14).

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do wydania zarządzeń w sprawie likwidacji Centralnej Kasy Skarbowej oraz w sprawie rozrachunku z Narodowym Bankiem Polskim w związku z włączeniem emisji biletów skarbowych, wymienionych w art. 1, do emisji biletów bankowych Narodowego Banku Polskiego.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 października 1945 r. Nr 42, poz. 232).

219.
Dekret
z dnia 29 września 1945 r.
o upoważnieniu Ministra Skarbu do zaciągnięcia kredytu zagranicznego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do zaciągnięcia kredytu zagranicznego do wysokości koron szwedzkich 100.000.000 na zakup towarów w Szwecji.

Art. 2. Warunki zaciągnięcia kredytu, w szczególności terminy i sposób spłaty oraz wysokość oprocentowania ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Żeglugi i Handlu Zagranicznego z tym zastrzeżeniem, że oprocentowanie nie może przewyższyć 3 % w stosunku rocznym.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do wystawiania tytułów dłużnych Skarbu Państwa, jakie będą potrzebne w związku z zaciągnięciem kredytu, przewidzianego w art. 1.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Spraw Zagranicznych:
Wincenty Rzymowski

Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 października 1945 r. Nr 43, poz. 237).

220.
Dekret
z dnia 29 września 1945 r.
o dodatku przejściowym do zaopatrzeń emerytalnych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Do zaopatrzeń emerytalnych (upo-

sażeń emerytalnych, pensyj wdowich i pensyj sierocych), wypłacanych na podstawie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 20, poz. 160), zmienionej dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 521) i ustawą z dnia 12 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 125), ustanawia się dodatek przejściowy, który będzie wypłacany do czasu unormowania stosunków gospodarczych według niżej podanej tabeli:

Miesięczna wysokość zaopatrzenia emerytalnego	Wysokość dodatku przejściowego
do 100 zł	250 zł
ponad 100 „ — 210 zł . .	300 „
„ 210 „ — 450 „ . .	350 „
„ 450 „ — 700 „ . .	400 „
„ 700 „	450 „

Art. 2. Łączna kwota pensji wdowiej i pensji sierocych wraz z dodatkiem przejściowym, ani też łączna kwota pensji sierocych wraz z dodatkiem przejściowym nie może przekraczać kwoty uposażenia emerytalnego z dodatkiem przejściowym, które otrzymywał albo które otrzymałby zmarły funkcjonariusz państwowy względnie zawodowy wojskowy.

Art. 3. Przepisy art. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do zaopatrzeń, wypłacanych na podstawie ustawy z dnia 11 grudnia 1924 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych oraz o wyjątkowym zaopatrzeniu, nie opartym na innych tytułach prawnych (Dz. U.R.P. z 1925 r. Nr 2, poz. 12 i Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 17, poz. 122).

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz wszystkim Ministrom.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 września 1945 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Spraw Zagranicznych:
Wincenty Rzymowski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Jan Stańczyk

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Poczt i Telegrafów:
Tadeusz Kapeliński

w/z Minister Kultury i Sztuki:
L. Kruczkowski

Minister Oświaty:
Czesław Wycech

Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Informacji i Propagandy:
Stefan Matuszewski

Minister Lasów:
Stanisław Tkaczow

Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 października 1945 r. Nr 43, poz. 239).

221.
Dekret
z dnia 29 września 1945 r.

o zmianie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 11 grudnia 1923 r.

o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 20, poz. 160) zmienionej dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 521) oraz ustawą z dnia 12 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 125) w art. 67 po ustępie trzecim dodaje się dwa nowe ustępy jako ustępy czwarty i piąty:

„Prawo do tymczasowego zaopatrzenia emerytalnego, przewidzianego w ust. 1, służy również żonom i dzieciom emerytowanych funkcjonariuszów państwowych i emerytowanych zawodowych wojskowych, którzy zaginęli w czasie wojny.

Minister Skarbu bądź upoważniona przez niego władza skarbowa może przyznać tymczasowe zaopatrzenie emerytalne, przewidziane w ust. 1, żonie i dzieciom emerytowanego funkcjonariusza państwowego lub emerytowanego zawodowego wojskowego, który zaginął w warunkach nieobjętych ustępem poprzedzającym".

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom we właściwym, każdemu z nich zakresie działania.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomułka

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 października 1945 r. Nr 44, poz. 248).

222.
Dekret
z dnia 8 października 1945 r.
o uposażeniu pieniężnym nadterminowych i podoficerów zawodowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Każdy nadterminowy i podoficer zawodowy przez cały czas pozostawania w służbie czynnej pobiera uposażenie pieniężne płatne miesięcznie z góry.

Art. 2. Uposażenie nadterminowego składa się:

a) z uposażenia według stopnia,
b) z dodatku funkcyjnego.

Art. 3. Uposażenie według stopnia nadterminowego wynosi miesięcznie dla:

a) starszego sierżanta (równorzędnego) . . . . 275 zł,
b) sierżanta (równorzędnego) . . 225 zł,
c) plutonowego (równorzędnego) . 175 zł,
d) kaprala (równorzędnego) . . . 125 zł,
e) starszego szeregowca (równorzędnego) . . . . 75 zł.

Art. 4. W razie awansu nadterminowy otrzymuje uposażenie według nowego stopnia wojskowego z dniem pierwszego najbliższego miesiąca kalendarzowego po dniu nominacji.

Art. 5. (1) Dodatek funkcyjny nadterminowego według typowych stanowisk podoficerskich lub starszych szeregowców określony jest w załączniku Nr 1 do dekretu niniejszego.

(2) Dodatek funkcyjny nadterminowego, pełniącego służbę w formacji lotniczej lub pancernej, określony jest w załączniku Nr 3 do dekretu niniejszego.

(3) Minister Obrony Narodowej może przyznać nadterminowym, pełniącym inną służbę specjalną, dodatek funkcyjny wyższy od dodatków dla typowych stanowisk podoficerskich lub starszych szeregowców.

Art. 6. Uposażenie podoficera zawodowego składa się:

a) z uposażenia według stopnia,
b) z dodatku funkcyjnego,
c) z dodatku za wysługę lat,
d) z dodatku rodzinnego.

Art. 7. Uposażenie według stopnia podoficera zawodowego wynosi miesięcznie dla:

a) starszego sierżanta (równorzędnego) . . . . 350 zł,
b) sierżanta (równorzędnego) . . 300 zł,
c) plutonowego (równorzędnego) . 250 zł,
d) kaprala (równorzędnego) . . 200 zł.

Art. 8. W razie awansu podoficer zawodowy otrzymuje uposażenie według nowego stopnia wojskowego z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego po dniu nominacji.

Art. 9. (1) Dodatek funkcyjny podoficera zawodowego według typowych stanowisk podoficerskich określony jest w załączniku Nr 2 do dekretu niniejszego.

(2) Dodatek funkcyjny podoficera zawodowego, pełniącego służbę w formacji lotniczej lub pancernej, określony jest w załączniku Nr 3 do dekretu niniejszego.

(3) Minister Obrony Narodowej może przyznać podoficerom zawodowym innych służb specjalnych dodatek funkcyjny wyższy od dodatków dla typowych stanowisk podoficerskich lub starszych szeregowców.

Art. 10. Podoficer zawodowy, pełniący funkcję na etatowym stanowisku oficerskim,

otrzymuje dodatek funkcyjny w wysokości ustalonej dla tego stanowiska w etacie.

Art. 11. (1) Podoficer zawodowy otrzymuje dodatek za wysługę lat w następującej wysokości:

a) za służbę nadterminową i zawodową od 2 do 5 lat — 5 % uposażenia,
b) za służbę nadterminową i zawodową od 5 do 10 lat — 10 % uposażenia,
c) za służbę nadterminową i zawodową od 10 do 15 lat — 15 % uposażenia,
d) za służbę nadterminową i zawodową powyżej 15 lat — 25 % uposażenia.

(2) Dodatek za wysługę lat oblicza się od uposażenia według stopnia wraz z dodatkiem funkcyjnym.

Art. 12. (1) Do wysługi lat zalicza się czas służby nadterminowej i zawodowej w Wojsku Polskim do dnia 1 września 1939 r. nie wcześniej jednak aniżeli od dnia 11 listopada 1918 r.

(2) Do wysługi lat zalicza się również czas służby wojskowej w Wojsku Polskim lub w armiach sojuszniczych w czasie wojny od dnia 1 września 1939 r. do dnia 9 maja 1945 r., jeżeli podoficer zawodowy pełnił służbę nadterminową lub zawodową przed dniem 1 września 1939 r.

(3) Przybyłym do Wojska Polskiego z armij sojuszniczych zalicza się do wysługi lat czas służby nadterminowej i zawodowej pełnionej w tych armiach.

Art. 13. Podstawę do wypłaty dodatku za wysługę lat stanowi zaświadczenie właściwych władz wojskowych, stwierdzające okres czasu służby nadterminowej lub zawodowej.

Art. 14. Podoficer zawodowy, mający na utrzymaniu rodzinę, otrzymuje dodatek rodzinny w wysokości 100 zł miesięcznie.

Art. 15. Za rodzinę uważa się:

a) żonę bez względu na posiadaną przez nią zdolność do zarobkowania,
b) dzieci ślubne, uprawnione i uznane oraz pasierbów do lat 18, jeżeli zaś uczęszczają do szkół publicznych lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych albo nieuleczalnej choroby nie mogą zarobić na utrzymanie — do lat 24.

Art. 16. Podoficer służby czynnej lub nadterminowy po uzyskaniu nominacji na podoficera zawodowego otrzymuje jednorazowy zasiłek zależnie od stopnia w następującej wysokości:

a) starszy sierżant (równorzędny) 500 zł,
b) sierżant (równorzędny) . . . 400 zł,
c) plutonowy (równorzędny) . . 300 zł,
d) kapral (równorzędny) . . . . 250 zł.

Art. 17. Nadterminowy i podoficer zawodowy ma prawo do dodatku polowego na zasadach ogólnych.

Art. 18. W przypadkach, nie unormowanych w dekrecie niniejszym, obowiązują przepisy ogólne, dotyczące uposażenia wojskowych.

Art. 19. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Skarbu.

Art. 20. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy w sprawach, unormowanych dekretem niniejszym.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

w z. Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomułka

w z. Minister Obrony Narodowej:
W. Strażewski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Załącznik Nr 1 do dekretu z dnia 8 października 1945 r. (poz. 249)

Dodatki funkcyjne dla nadterminowych, zajmujących typowe stanowiska podoficerskie i starszych szeregowców.

L. p.	Stanowisko	Wysokość dodatku funkcyjnego
1	Stanowisko, dla którego w etacie przewidziano stopień „starszy szeregowiec"	5 zł
2	Zastępca dowódcy drużyny i stanowiska równorzędne, dla których w etacie przewidziano stopień „kapral"	25 zł
3	Dowódca drużyny i stanowiska równorzędne, dla których w etacie przewidziano stopień „plutonowy"	40 zł
4	Zastępca dowódcy plutonu i stanowiska równorzędne, dla których w etacie przewidziano stopień „sierżant"	50 zł
5	Szef kompanii i stanowiska równorzędne, dla których w etacie przewidziano stopień „starszy sierżant"	75 zł

Załącznik Nr 2 do dekretu z dnia 8 października 1945 r. (poz. 249).

Dodatki funkcyjne dla podoficerów zawodowych, zajmujących stanowiska etatowe podoficerskie i starszych szeregowców.

L. p.	Stanowisko	Wysokość dodatku funkcyjnego
1	Stanowisko, dla którego w etacie przewidziano stopień „starszy szeregowiec"	10 zł
2	Zastępca dowódcy drużyny i stanowiska równorzędne, dla których w etacie przewidziano stopień „kapral"	50 zł
3	Dowódca drużyny i stanowiska równorzędne, dla których w etacie przewidziano stopień „plutonowy"	80 zł
4	Zastępca dowódcy plutonu i stanowiska równorzędne, dla których w etacie przewidziano stopień „sierżant"	100 zł
5	Szef kompanii i stanowiska równorzędne, dla których w etacie przewidziano stopień „starszy sierżant"	150 zł

Załącznik Nr 3 do dekretu z dn 8 października 1945 r. (poz. 249

Dodatki funkcyjne dla nadterminowych i podoficerów zawodowych w formacjach pancernych i lotniczych.

A. Formacje pancerne i artyleria zmotoryzowana.

L. p.	Stanowisko	Wysokość dodatku funkcyjneg
1	Kanonier artylerii zmotoryzowanej	30 zł
2	Kaemista, chemik obsługujący miotacz ognia	150 zł
3	Dowódca wieży czołgu ciężkiego i średniego oraz zmotoryzowanej artylerii	250 zł
4	Dowódca działa za wyjątkiem 37 mm czołgu i zmotoryzowanej artylerii	250 zł
5	Dowódca działa 37 mm	210 zł
6	Młodszy kierowca-mechanik ciężkiego czołgu	175 zł
7	Starszy kierowca-mechanik czołgu i zmotoryzowanej artylerii:	
	a) ciężkiego czołgu (artylerii samochodowej na podwoziu ciężkiego czołgu)	250 zł
	b) średniego czołgu (artylerii samochodowej na podwoziu średniego czołgu)	210 zł
	c) lekkiego czołgu (artylerii samochodowej na podwoziu lekkiego czołgu)	175 zł
8	Starszy radiotelegrafista zarazem kaemista (na czołgu radiowym)	210 zł
9	Dowódca lekkiego czołgu oraz uposażonego w karabiny maszynowe	250 zł
10	Zastępca dowódcy działa (ciężkiego czołgu i artylerii zmotoryzowanej)	175 zł
11	Starszy kierowca maszynista w kompaniach czołgowych:	
	a) ciężkich czołgów	250 zł
	b) średnich czołgów	210 zł
	c) lekkich czołgów	175 zł.

B. Formacje lotnicze.

L. p.	Stanowisko	Lotnictwo pomocnicze	Lotnictwo nieszczycielskie bliskiego wsparcia
	a) Skład latający i techniczny:		
1	Strzelec lotniczy	200 zł	225 zł
2	Strzelec lotniczy radiotelegrafista	215 zł	240 zł
3	Starszy strzelec lotn. radiotelegrafista	240 zł	265 zł

L. p.	Stanowisko	Lotnictwo pomocnicze	Lotnictwo niszczycielskie bliskiego wsparcia
4	Strzelec niszczyciel	450 zł	475 zł
5	Strzelec niszczyciel samolotu	475 zł	—
6	Strzelec niszczyciel sekcji	475 zł	500 zł
7	Strzelec niszczyciel oddziału	500 zł	525 zł
8	Pilot (równocześnie 2-gi pilot d-cy pułku)	450 zł	475 zł
9	Starszy pilot	475 zł	500 zł
10	Pilot instruktor i pilot instruktor techniki i teorii lotu	500 zł	525 zł
11	Dowódca samolotu	500 zł	—
12	Dowódca sekcji	525 zł	550 zł
13	Mechanik lotniczy pokładowy	425 zł	—
14	Starszy mechanik lotniczy pokładowy	475 zł	—
15	Mechanik lotniczy (Ewid-74)	325 zł	325 zł
16	Starszy mechanik lotniczy i mech. sekcji lotniczej (Ewid-74)	350 zł	350 zł
17	Mechanik uzbrojenia lotn. i młodszy mechanik uzbrojenia (na wszystkich samolotach Ewid-79) (Ewid-79)	325 zł	325 zł
18	Starszy mechanik uzbrojenia lotniczego (Ewid-79)	350 zł	350 zł
	b) Lotnictwo wywiadowcze w armii czynnej wykonujące zadania bojowe:		
1	Strzelec lotniczy radiotelegrafista	550 zł	
2	Lotnik-obserwator, szturman (strzelec niszczyciel)	650 zł	
3	St. lotnik-obserwator sekcji szturm. n. sekcji (strzelec niszczyciel sekcji)	700 zł	
4	Lotnik pilot	650 zł	
5	Dowódca sekcji	750 zł	

L. p.	Stanowisko	Dodatek funkcyjny
	c) Skład techniczny niezależnie od rodzaju łotnictwa:	
1	Laborant materiałów pędnych (młodszy laborant)	300 zł
2	Laborant analiz tlenu i materiałów pędnych	300 zł
3	Kierownik przechowalni magazynu	300 zł
4	Meteorolog (meteorolog młodszy)	300 zł
5	Mechanik aparatury tlenowej (mechtlenowy)	300 zł
6	Mechanik materiałów opałowych	300 zł
7	Mechanik służby meteorologicznej	300 zł
8	Mechanik regeneracji zużytych smarów	300 zł
9	Szef stacji ładowania tlenu (mechanik urządzeń tlenowych)	300 zł
10	Starszy pelengator urządzeń radio-pelengowych	300 zł
11	Elektromechanik (wyłącznie w formacjach technicznych eskadr i oddziałów, w cechach remontowych warsztatów lotniczych, w klasach i laboratoriach szkół lotniczych, w lotniczych zakładach naukowych	300 zł
12	Starszy meteorolog	325 zł
13	Mechanik przyrządów lotniczych i urządzeń tlenowych	325 zł
14	Mechanik urządzeń specjalnych	325 zł

L. p.	Stanowisko	Dodatek funkcyjny
15	Mechanik urządzeń elektrycznych	325 zł
16	Mechanik urządzeń fotograficznych	325 zł
17	Kierownik laboratorium	325 zł
18	Kierownik ruchomych warsztatów i zarazem mechanik radiowy	325 zł
19	Kierownik magazynu sprzętu technicznego i materiałów pędnych	325 zł
20	Kierownik laboratorium fotograficznego	325 zł
21	Kierownik cechu technologicznego, mechanik radiowy	325 zł
22	Starszy elektromechanik (w tych pododdziałach, w których jest elektromechanik)	325 zł
23	Starszy mechanik przyborów (lotniczych) i urządzeń tlenowych	350 zł
24	Starszy mechanik radiowy	350 zł
25	Kierownik warsztatów zarazem starszy mechanik radiowy	350 zł
26	Kierownik stacji meteorologicznej	350 zł
27	Starszy mechanik urządzeń elektrycznych	350 zł
28	Kierownik magazynu oddziału zaopatrzenia sprzętu technicznego — starszy mechanik lotnictwa	350 zł
29	Kierownik magazynu — starszy mechanik uzbrojenia lotniczego	350 zł
30	Kierownik cechu — starszy mechanik radiowy	350 zł
31	Szef radiopelengatora (stacji)	350 zł
32	Kierownik latarni radiowej	350 zł
33	Kierownik ruchu	375 zł
34	Starszy kierownik ruchu	425 zł
35	Dyżurny operacyjny	450 zł
	d) Skład techniczny niezależnie od rodzaju lotnictwa na stanowiskach obsadzonych przez podoficerów, którzy ukończyli szkoły lotnicze (łączności, fotografii lotniczej, specjalnych służb):	
1	Kierownik stacji radiowej	325 zł
2	Kierownik odbiorczego węzła radiowego	325 zł
3	Kierownik wydziału ruchomej stacji radiowej	325 zł
4	Kierownik latarni lotniczej	325 zł
5	Mechanik radiowy	325 zł
6	Fotograf specjalista (młodszy)	300 zł
7	Fotograf specjalista	325 zł
8	Laborant fotograficzny	300 zł
9	Starszy laborant fotograficzny	325 zł
10	Fotograf montażowy	300 zł

Uwaga: Uposażenie wymienione w rubryce lotnictwa pomocniczego przysługuje w oddziałach, pododdziałach i samolotach, przeznaczonych dla służby transportowej, sanitarnej, meteorologicznej i łączności.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 października 1945 r. Nr 44, poz. 249)

223.
Dekret
z dnia 8 października 1945 r.
o Państwowych Zakładach Hodowli Roślin.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Państwowe Zakłady Hodowli Roślin", zwane w dalszych artykułach „Zakładami".

Art. 2. Siedzibą centrali Zakładów jest siedziba władz naczelnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3. (1) Celem Zakładów jest dążenie do podniesienia kultury rolnej w dziedzinie produkcji roślinnej przez:

a) zakładanie, prowadzenie i kontrolę hodowli wszystkich roślin uprawnych w gospodarstwach hodowlanych państwowych i samorządowych oraz kontrolę prywatnych i spółdzielczych hodowli i ich obrotu nasionami,
b) rozmnażanie nasion własnych i obcych hodowli w ośrodkach państwowych i gospodarstwach prywatnych w drodze umów plantacyjnych,
c) zakładanie i prowadzenie zakładów doświadczalnych nasiennych,
d) obrót handlowy nasionami,
e) zakładanie i prowadzenie magazynów nasion.

(2) Zakładanie lub zwijanie przez Zakłady własnych gospodarstw nasiennych wymaga uprzedniej zgody Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 4. Zakłady posiadają osobowość prawną i są wolne od wpisu do rejestru handlowego.

Art. 5. (1) Zakłady stanowią odrębną jednostkę gospodarczą, prowadzoną według zasad handlowych.

(2) Zakłady prowadzą swą gospodarkę na podstawie rocznych planów finansowo-gospodarczych, podlegających zatwierdzeniu przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 6. Zakłady przejmują:

a) urządzenia i inwentarz martwy, należący lub pochodzący z nieruchomości ziemskich, przejętych lub przeznaczonych na cele reformy rolnej w myśl art. 2 ust. (1) pkt a, b, c i d dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 3, poz. 13), a zajmujących się hodowlą roślin,
b) gospodarstwa wyłączone od parcelacji na podstawie art. 15 wymienionego w pkt a) dekretu a przeznaczone na hodowlę roślin i nasiennictwo, które Minister Rolnictwa i Reform Rolnych przekaże Państwowym Zakładom Hodowli Roślin,
c) znajdujące się na obszarze Państwa hodowle poniemieckie państwowe i prywatne oraz hodowle opuszczone wraz z wszelkimi urządzeniami z nimi związanymi (inwentarz biurowy, magazyny, czyszczalnie) jak również wszelkie uprawnienia licencyjne, należące do dotychczasowych właścicieli tych hodowli,
d) przynależne do przejętych przez Zakłady hodowli materiały nasienne zasiane, leżące na składach lub oddane do rozmnożenia w drodze umów plantacyjnych.

Art. 7. (1) Na czele Zakładów stoi dyrektor, którego mianuje i zwalnia Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Dyrektor odpowiedzialny jest za prawidłowe i celowe prowadzenie Zakładów.

(3) Na wniosek dyrektora Minister Rolnictwa i Reform Rolnych mianuje i zwalnia zastępców dyrektora.

Art. 8. Zakłady działają na podstawie statutu wydanego przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 9. Nadzór nad prawidłową i celową gospodarką sprawuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 10. (1) O likwidacji majątku Zakładów decyduje Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Majątek Zakładów w razie ich likwidacji przechodzi na cele, podlegające ustaleniu przez obu tych Ministrów.

Art. 11. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrowi Skarbu.

Art. 12. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 października 1945 r. Nr 44, poz. 250).

224.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 12 września 1945 r.

o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) i art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 665) zarządza się, co następuje:

DZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie niniejsze reguluje należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju i poza granicami Państwa urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych, profesorów, pomocniczych sił naukowych w państwowych szkołach akademickich, nauczycieli szkół państwowych i publicznych, pozostających na etacie Państwa, sędziów, prokuratorów, asesorów i aplikantów sądowych.

2. Osoby wyżej wymienione nazywane będą w dalszym ciągu w rozporządzeniu niniejszym funkcjonariuszami państwowymi.

3. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy należności za podróże służbowe, delegacje oraz przeniesienia w wojsku, w służbie bezpieczeństwa publicznego oraz w Straży Granicznej.

§ 2. Funkcjonariuszom państwowym w razie podróży służbowej (komisji) lub delegacji do miejscowości położonej poza zwykłym ich miejscem służbowym należą się:

1) diety,
2) zwrot kosztów przejazdu.

§ 3. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe funkcjonariuszom państwowym należą się:

1) diety dla nich i członków rodziny;
2) zwrot kosztów ich przejazdu i członków rodziny;
3) ryczałt za przeniesienie;
4) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 4. Za członków rodziny uważa się osoby wymienione w art. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym uregulowaniu uposażeń pracowników państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 88) w brzmieniu dekretu z dnia 24 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 137).

§ 5. Przez uposażenie miesięczne rozumie się wszystkie kwoty wypłacane za dany miesiąc z tytułu uposażenia służbowego bez potrąceń.

§ 6. Praktykantom przeniesionym na inne miejsce służbowe celem odbycia dalszej praktyki służy jedynie zwrot kosztów podróży i diety wyłącznie za czas przejazdu.

§ 7. Jeżeli cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości, stosuje się przepisy o delegacji.

§ 8. W razie przeniesienia funkcjonariusza państwowego do miejscowości, do której był uprzednio delegowany, służy mu, oprócz należności z tytułu przeniesienia, zwrot kosztów przejazdu do miejscowości, w której miał stały przydział służbowy i z powrotem oraz diety za czas przejazdu, o ile przejazd ten jest konieczny celem uregulowania spraw, wynikających wskutek przeniesienia.

§ 9. Delegacja może trwać najwyżej pół roku. Przedłużenie delegacji ponad ten okres może nastąpić jedynie w przypadkach wyjątkowych, uzasadnionych ważnymi względami służbowymi, na mocy decyzji szefa władzy naczelnej, wydanej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

DZIAŁ II.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju.

Rozdział 1.

Diety.

§ 10. W razie podróży służbowej do miejscowości, położonej poza zwykłym miejscem służbowym funkcjonariusza państwowego, diety należą się za cały czas trwania tej podróży.

§ 11. W razie delegacji do miejscowości położonej poza zwykłym miejscem służbowym funkcjonariusza państwowego diety należą się za czas przejazdu i pozostawania w delegacji.

§ 12. 1. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe należą się diety dla przeniesionego i dla członków rodziny za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę pobytu w tymże miejscu.

2. Diety dla członków rodziny wynoszą 75% diet, służących przeniesionemu.

§ 13. Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia.

§ 14. 1. Jeżeli w czasie podróży służbowej lub delegacji funkcjonariusz państwowy zacho-

ruje, diety należą się również przez czas choroby. Chorobę należy udowodnić świadectwem lekarskim.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli funkcjonariusz państwowy został umieszczony w szpitalu na koszt Skarbu Państwa.

§ 15. Za czas urlopu diety nie należą się.

§ 16. 1. Diety wynoszą dziennie:

1) dla funkcjonariuszów państwowych, pobierających uposażenie według:

grupy I, II i III — 250 zł,
„ IV, V, VI i VII — 225 zł,
„ VIII, IX, X, XI i XII — 200 zł,

2) dla sędziów i prokuratorów, pobierających uposażenie według

grupy I i II — 250 zł,
„ III i IV — 225 zł.

2. Jeżeli funkcjonariusz państwowy otrzymuje dodatek wyrównawczy, określony w art. 4 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego i zaszeregowaniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 89), należą mu się diety według odpowiedniej wyższej grupy uposażenia.

§ 17. 1. Diety zmniejsza się:

o 35 % — jeżeli funkcjonariusz państwowy korzysta w czasie podróży służbowej lub delegacji z wyżywienia w stołówce przeznaczonej dla funkcjonariuszów państwowych,

o 15 % — jeżeli funkcjonariusz państwowy otrzymuje w tym czasie bezpłatne mieszkanie służbowe.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli podróż służbowa trwała nie dłużej niż 5 dni.

§ 18. 1. Jednostką obliczenia diet jest 24 godzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego do chwili powrotu do tego miejsca.

2. Jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa dłużej niż 24 godziny, należy się za końcowy okres czasu: ponad 6 do 12 godzin — połowa diety, ponad 12 do 18 godzin — 75% diety, a ponad 18 godzin — cała dieta.

3. Jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa krócej niż 24 godziny, należy się za okres czasu: ponad 6 do 12 godzin — połowa diety, ponad 12 do 18 godzin — 75% diety, a ponad 18 godzin — cała dieta.

§ 19. 1. Przy przejeździe środkiem lokomocji, mającym rozkład jazdy (np. kolej, samolot), początek przejazdu liczy się od ustalonego w rozkładzie jazdy czasu odjazdu. Przy przejeździe innym środkiem lokomocji, nie mającym rozkładu jazdy, początek przejazdu liczy się od chwili ruszenia z miejsca.

2. Opóźnienie przyjazdu środka lokomocji, mającego rozkład jazdy, bierze się w rachubę tylko w przypadku, gdy wynosi więcej niż godzinę.

§ 20. W razie awansu funkcjonariusza państwowego, należą mu się wyższe diety, od dnia, od którego służy mu prawo do wyższego uposażenia.

§ 21. 1. W przypadku delegacji wypłaca się całe diety przez pierwsze 2 tygodnie, licząc od dnia następującego po dniu przybycia do miejsca delegacji, przez następne 6 tygodni — diety zmniejszone o 30%, a po upływie tego czasu — zmniejszone o 40%.

2. W razie odbywania podróży służbowych w ciągu pierwszych 2 tygodni delegacji nie wlicza się do tego okresu dni przebytych w podróży.

§ 22. 1. Jeżeli w czasie delegacji funkcjonariusz państwowy odbywa podróż służbową trwającą ponad 6 godzin do miejscowości położonej poza miejscem delegacji, uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji, do wysokości całej diety, o ile diety te wypłacane są stosownie do § 21 w wymiarze zmniejszonym.

2. W razie podróży służbowej z miejsca delegacji do zwykłego miejsca służbowego diety nie służą za czas trwania pobytu w zwykłym miejscu służbowym.

§ 23. Funkcjonariuszom państwowym władz górniczych, pełniących na kopalniach czynności związane z kontrolą stanu bezpieczeństwa kopalń i ich urządzeń, przyznaje się dodatek do diet, płatny równocześnie z nimi, w wysokości 35% diety.

Rozdział 2.

Zwrot kosztów przejazdu.

§ 24. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje ceny biletów jazdy koleją, samolotem, samochodem, statkiem oraz koszty przejazdu innymi środkami lokomocji, koszty przewozu bagażu podróżnego oraz ryczałt na pokrycie kosztów dojazdu do dworca (stacji, przystani) i z dworca (stacji, przystani).

§ 25. Przy przejazdach należy posługiwać się najtańszym środkiem komunikacji. Użycie droższego środka lokomocji dozwolone jest w przypadkach nagłych, gdy wskutek opóźnienia przyjazdu interes publiczny byłby narażony na szkodę lub jeżeli spowoduje to oszczędność na dietach w rozmiarach, przewyższających koszt użycia droższego środka komunikacji.

§ 26. 1. Funkcjonariuszowi państwowemu, który użył droższego środka komunikacji, o ile nie był do tego uprawniony, zwraca się koszty przejazdu tylko w wysokości należnej na podstawie rozporządzenia niniejszego.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadku przejazdu klasą, do użycia której funkcjonariusz nie był uprawniony.

§ 27. W razie przeniesienia funkcjonariusza państwowego do innej miejscowości członkom jego rodziny służy prawo użycia takiego

samego środka komunikacji i w tej samej klasie, co przeniesionemu.

§ 28. 1. Przy przejazdach koleją, samolotem, samochodem, statkiem lub innymi środkami komunikacji zwraca się faktycznie zapłaconą cenę biletów.

2. Osoby, korzystające z ulg w przejazdach państwowymi lub zarządzanymi przez państwo środkami komunikacji, otrzymują tylko zwrot ceny ulgowej.

§ 29. 1. Prawo przejazdu II klasą pociągu służy funkcjonariuszom państwowym, pobierającym uposażenie według grup I do VIII, sędziom, prokuratorom, asesorom sądowym oraz osobom towarzyszącym służbowo przy przejazdach szefów władz naczelnych, przedstawicieli państw obcych, misji zagranicznych, tudzież oficerów armii obcych.

2. Prawo przejazdu III klasą pociągu służy osobom nie wymienionym w ust. 1. Jeżeli jednak przejazd pociągiem ma trwać dłużej niż 18 godzin lub odbywa się między 21 a 6 godziną i trwa dłużej niż 6 godzin, władza zarządzająca podróż służbową może zezwolić na korzystanie z przejazdu II klasą.

§ 30. 1 Z reguły zwraca się koszt przejazdu pociągiem osobowym. Zwrot kosztów przejazdu pociągiem pośpiesznym następuje tylko wtedy, gdy władza zarządzająca podróż służbową zezwoli na przejazd takim pociągiem.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do zwrotu ceny miejscówki.

3. Jeżeli zaszła potrzeba przejazdu pociągiem pośpiesznym, w którym nie ma III klasy, funkcjonariusz mający prawo do zwrotu kosztów przejazdu tylko III klasą otrzymuje zwrot ceny biletu klasy II.

§ 31. Prezesowi Rady Ministrów, Ministrom i Podsekretarzom Stanu służy w przypadku podróży służbowej prawo przejazdu w wozie sypialnym.

§ 32. Zwrot kosztów jazdy samolotem następuje w przypadkach, w których władza zarządzająca podróż służbową ze względu na ważność i nagłość sprawy zezwoli na użycie tego środka komunikacji.

§ 33. Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy, zwraca się cenę biletu I klasy tym osobom, które w razie jazdy koleją mają prawo do biletu II klasy, cenę zaś biletu II klasy — tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo do biletu III klasy.

§ 34. 1. Przy przejazdach kołowych, dokonanych także i własnym środkiem lokomocji, zwraca się w miejscowościach, w których obowiązują zatwierdzone przez władze taryfy najmu koni lub samochodu, ceny podane w taryfie. W innych miejscowościach zwraca się koszty przejazdu według cen, odpowiadających miejscowym stosunkom.

2. Przy wspólnych podróżach kołowych wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód osobowy na 3 osoby. W razie równoczesnego przewozu większej ilości bagażu podróżnego, aktów i instrumentów lub narzędzi wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód na 2 osoby, a w wyjątkowych przypadkach — na 1 osobę.

§ 35. Jeżeli drogę odbyto w całości lub częściowo pieszo, przyznaje się kwotę zł 5 za każdy kilometr.

§ 36. 1. Zwraca się koszty przewozu koleją, samochodem, statkiem lub innym środkiem komunikacji, z wyłączeniem samolotu, osobistego bagażu podróżnego o wadze:

1) do 30 kg — przy podróżach służbowych (komisjach) trwających dłużej niż 14 dni;

2) do 60 kg przy podróżach służbowych oraz delegacjach trwających dłużej niż 30 dni.

2. Jeżeli do spełnienia czynności urzędowej konieczne jest zabranie ze sobą bagażu służbowego jak: akt, narzędzi, instrumentów — zwraca się wszystkie koszty jego przewozu.

§ 37. 1. Funkcjonariuszowi państwowemu przyznaje się w gminach miejskich na koszty dojazdu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej jak również przejazdu z jednego dworca (przystani, stacji) do drugiego, za każdy dojazd lub odjazd, ryczałt w wysokości 25 zł.

2. W przypadku gdy podróż służbowa odbywa się do kilku miejscowości, przyznaje się ryczałt za dojazdy w każdej miejscowości.

3. O ile odległość od gmachu urzędu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej wynosi więcej niż 4 km można stosować przepis § 34.

4. Ryczałt nie należy się, gdy dojazd odbywa się służbowym środkiem lokomocji.

§ 38. 1. Za czynności komisyjne w miejscowościach, położonych bliżej niż 4 km od budynku, w którym mieści się urząd, nie należą się ani koszty podróży ani diety.

2. W razie konieczności przewiezienia bagażu służbowego (§ 36 ust. 2) koszty przewozu zwraca się bez względu na odległość.

§ 39. Przy komisjach miejscowych w miastach, mających ponad 50.000 mieszkańców, zwraca się faktycznie poniesione koszty przejazdu, o ile odległość miejsca komisyjnego od gmachu urzędu wynosi więcej niż 4 km. Do przewozu bagażu służbowego stosuje się odpowiednio § 38 ust. 2.

Rozdział 3.

Ryczałt za przeniesienie, zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 40. 1. W razie przeniesienia urzędników, niższych funkcjonariuszów państwowych, profesorów, pomocniczych sił naukowych w państwowych szkołach akademickich, nauczyciele

szkół państwowych i publicznych, pozostających na etacie Państwa, z urzędu lub w drodze konkursu, do innej miejscowości przyznaje się poza dietami i zwrotem kosztów przejazdu, na pokrycie wszystkich wydatków połączonych z przesiedleniem: samotnemu — 50%, a utrzymującemu rodzinę — 100% jednomiesięcznego uposażenia.

2. Ryczałt określony w ustępie poprzedzającym oraz diety i zwrot kosztów przejazdu przyznaje się sędziom i prokuratorom w razie przeniesienia ich do innej miejscowości z wyjątkiem przypadku, gdy przeniesienie nastąpiło w drodze wyroku dyscyplinarnego (art. 104 i 243 prawa o ustroju sądów powszechnych).

3. Przepis ust. 1 stosuje się do asesorów i aplikantów sądowych tylko w przypadku przeniesienia ich do innego okręgu sądu apelacyjnego.

§ 41. 1. Za podstawę obliczenia ryczałtu określonego w § 40 służy uposażenie za miesiąc w którym nastąpiło zgłoszenie się do służby w nowym miejscu służbowym.

2. W razie przeniesienia połączonego z awansem, za podstawę obliczenia ryczałtu bierze się nowe wyższe uposażenie tylko w tym przypadku, gdy zgłoszenie się na nowym miejscu służbowym nastąpiło w miesiącu, w którym zgodnie z art. 15 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) przeniesiony funkcjonariusz nabył już prawo do otrzymania wyższego uposażenia wskutek awansu.

§ 42. Ryczałt za przeniesienie nie należy się w przypadkach przeniesienia, nie mogącego wywołać potrzeby przesiedlenia się, jako to: przeniesienia funkcjonariusza państwowego lub całego urzędu do miejscowości, w której funkcjonariusz dotychczas mieszkał i skąd dojeżdżał do miejsca służbowego.

§ 43. 1. Przeniesionemu zwraca się ponadto koszty przewozu urządzenia domowego kolejowymi pociągami towarowymi lub statkami towarowymi albo samochodami używanymi w komunikacji państwowej lub pozostającymi pod zarządem Państwa.

2. Jeżeli z przyczyn od przeniesionego niezależnych nie może nastąpić przewóz w sposób określony w ust. 1, zwraca się koszty przewozu dokonanego innymi środkami komunikacji, jednak samotnemu — tylko urządzenie pokoju, a utrzymującemu rodzinę — tylko urządzenie pokoju i kuchni. Zwrot kosztów przewiezienia reszty urządzenia domowego następuje według zasad określonych w ustępie poprzedzającym.

3. Przepisy §§ 25, 26, 28 ust. 2, 40 i 42 stosuje się odpowiednio.

§ 44. W razie przeniesienia na własną prośbę osób wymienionych w § 40 ust. 1 i 3 nie służą żadne należności, mogą jednak one być przyznane w całości lub w części według uznania właściwej władzy naczelnej.

Rozdział 4.

Wypłata należności.

§ 45. 1. Wypłata należności z tytułu podróży służbowych, delegacji i przeniesienia następuje na podstawie rachunku. W rachunku należy określić dokładnie żądane należności i uzasadnić każdą jego pozycję przez szczegółowe przytoczenie okoliczności usprawiedliwiających wydatek oraz dołączyć wszelkie dokumenty, dotyczące sum wydatkowanych jako to: kupon uprawniający do zajęcia miejsca w wagonie sypialnym lub w samolocie, list przewozowy, dotyczący przewozu urządzenia domowego.

2. Jeżeli użycie droższego środka komunikacji lub przejazdu droższą klasą zależy od zezwolenia władzy zarządzającej podróż (§§ 29 ust. 2, 30 ust. 1, 32, 62, 63 ust. 2, 64 ust. 2), zezwolenie to powinno być potwierdzone na rachunku kosztów lub w dołączonym do niego dokumencie.

3. O ile uzyskanie dokumentu, dotyczącego wydatku na kwotę nie przekraczającą 100 zł, natrafia na znaczne trudności, wydatek ten można uznać i bez dołączenia dokumentu, usprawiedliwiającego wydatek. W tym przypadku funkcjonariusz państwowy dołącza do rachunku własnoręczne oświadczenie o dokonaniu wydatku i o powodach uzasadniających trudność uzyskania rachunku.

§ 46. W razie wątpliwości co do prawdziwości lub ścisłości okoliczności, przytoczonych w samym rachunku lub w załącznikach, należy celem usunięcia tych wątpliwości przeprowadzić stosowne dochodzenie.

§ 47. Wypłata diet i kosztów przejazdu członków rodziny przeniesionego następuje dopiero po udowodnieniu, że członkowie rodziny rzeczywiście przybyli do nowego miejsca służbowego.

§ 48. 1. Wszelkie rachunki diet i kosztów przejazdu z tytułu podróży służbowych, krótkotrwałej delegacji i przeniesień powinny być przedstawione w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po odbyciu podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia, rachunki zaś kosztów przewozu urządzenia domowego — w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po dokonaniu przewozu urządzenia domowego.

2. Rachunki delegacji trwających dłużej niż 30 dni należy przedstawiać za każdy miesiąc kalendarzowy z dołu w ciągu pierwszych 8 dni następującego miesiąca kalendarzowego.

3. Koszty wspólnej podróży kołowej podaje w rachunku osoba, której służą wyższe diety.

§ 49. Każdy rachunek kosztów podróży służbowej musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej podróż lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacji.

§ 50. 1. W przypadkach podróży służbowej lub delegacji diety i zwrot kosztów podróży powinna wypłacać ta władza, która zarządziła podróż służbową lub delegację.

2. W przypadkach przeniesień wszelkie należności z tego tytułu wypłaca ten urząd, do którego funkcjonariusz państwowy został przeniesiony. Jednak zaliczkę na powyższe koszty przeniesiony może uzyskać z urzędu, z którego został przeniesiony.

§ 51. 1. Funkcjonariuszom państwowym, udającym się w podróż służbową, służy prawo do zaliczki nie przekraczającej przypuszczalnych kosztów przejazdu i należnych diet.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do należności z tytułu delegacji i przeniesienia oraz często powtarzających się komisji miejscowych.

3. Władza zarządzająca podróż służbową kilku osób, które mają odbywać ją razem i w tym samym celu, może wydać zaliczkę do rąk jednej z tych osób. — W tym przypadku funkcjonariusz państwowy odbierający zaliczkę odpowiada za prawidłowe jej zużycie i on jest obowiązany przedstawić rachunek.

§ 52. W przypadkach, w których podróże służbowe trwają dłuższy okres czasu lub stale się powtarzają, władza naczelna może przyznać za zgodą Ministra Skarbu, zamiast kosztów przejazdu i diet, ryczałt płatny z góry wraz z uposażeniem.

DZIAŁ III.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia poza granicami kraju.

§ 53. 1. Należności uregulowane w dziale niniejszym służą w czasie podróży za granicą od chwili przejazdu przez granicę do chwili powrotu do kraju.

2. Za czas podróży i pobytu na obszarze Państwa Polskiego należą się diety i zwrot kosztów podróży według zasad ustalonych dla podróży służbowych w kraju. Jednak zwrotu kosztów przejazdu koleją oraz przewozu koleją bagażu podróżnego, a przy podróżach kurierów dyplomatycznych oraz przesiedleniach także kosztów dorożek i tragarzy, można żądać według przepisów zawartych w dziale niniejszym.

§ 54. Do należności z tytułu podróży służbowych, delegacji i przeniesień za granicę stosuje się odpowiednio przepisy działu II, o ile przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

§ 55. Należności za przeniesienie na inne miejsce służbowe służą zarówno funkcjonariuszom państwowym służby zagranicznej przesiedlającym się poza granicami Państwa Polskiego, jak i nowomianowanym na stanowisko służby zagranicznej, a również odwołanym do kraju.

§ 56. Przy podróżach zagranicznych służą przez cały czas podróży i pobytu poza granicami Państwa Polskiego diety przewidziane dla krańcowego punktu tej podróży.

§ 57. Wysokość diet ustala Minister Skarbu na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych oraz Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

§ 58. Jeżeli w ciągu 24-godzinnego czasu podróż służbowa odbywa się zarówno na obszarze Państwa Polskiego jak i na terytorium zagranicznym, a pobyt na terytorium zagranicznym trwał dłużej niż 6 godzin, należą się diety zagraniczne.

§ 59. Przepis § 14 stosuje się odpowiednio także do podróży pozostającej w związku z przeniesieniem do innej miejscowości.

§ 60. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe należą się diety dla przeniesionego — za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za czas do chwili objęcia urzędowania, nie przekraczający 8 dni, liczonych od dnia następnego po przybyciu na nowe miejsce służbowe, a dla członków jego rodziny tylko za czas przejazdu.

§ 61. 1. Prawo przejazdu I klasą pociągu służy funkcjonariuszom państwowym, pobierającym uposażenie według grupy I do V, sędziom i prokuratorom pobierającym uposażenie według grupy I do III, a ponadto bez względu na grupę uposażenia kierownikom urzędów podległych Ministerstwu Spraw Zagranicznych lub Ministerstwu Żeglugi i Handlu Zagranicznego, radcom ambasad i poselstw, radcom handlowym, radcom emigracyjnym, konsulom, pierwszym sekretarzom ambasad oraz osobom towarzyszącym służbowo przy przejazdach szefów władz naczelnych, przedstawicieli państw obcych i misji zagranicznych.

2. Prawo przejazdu II klasą pociągu służy funkcjonariuszom nie objętym przepisami ust. 1 i 3.

3. Prawo przejazdu III klasą pociągu służy niższym funkcjonariuszom państwowym.

§ 62. 1. Odbywającym podróż służbową przyznaje się zwrot kosztów przejazdu wozem sypialnym, o ile mają prawo przejazdu I lub II klasą oraz jeżeli:

1) podróż koleją trwała co najmniej sześć godzin pomiędzy 21 a 7,

2) zachodziła konieczność pełnienia następnego dnia czynności urzędowych i

3) władza zlecająca podróż służbową stwierdziła konieczność przejazdu wozem sypialnym, na koszt Skarbu Państwa.

2. W krajach nie posiadających wagonów sypialnych II klasy może władza zlecająca po-

dróż przyznać prawo przejazdu wozem sypialnym I klasy także tym osobom, które posiadają tylko prawo do zwrotu kosztów przejazdu II klasą.

§ 63. 1. W razie podróży pozostającej w związku z przeniesieniem na inne miejsce służbowe zwraca się funkcjonariuszom państwowym mającym prawo przejazdu I klasą koszt przejazdu wagonem sypialnym, jeżeli podróż koleją trwała co najmniej sześć godzin pomiędzy 21 a 7.

2. Funkcjonariuszom państwowym, którym nie służy prawo do przejazdu I klasą, a odbywającym podróż w charakterze kuriera dyplomatycznego może władza wysyłająca przyznać prawo przejazdu na koszt Skarbu Państwa I klasą oraz wozem sypialnym, o ile jest to konieczne ze względów służbowych.

§ 64. 1. Przy przejazdach liniami kolejowymi Związku Socjalistycznych Republik Rad osoby, które mają prawo przejazdu koleją w I klasie, uprawnione są do korzystania z t. zw. miękkiego miejsca.

2. Funkcjonariuszom państwowym nie wymienionym w ust. 1 służy prawo do zwrotu ceny t. zw. twardego miejsca. Jeżeli jednak podróż koleją trwa w jedną stronę dłużej niż 24 godziny lub odbywa się co najmniej przez 6 godzin, pomiędzy godzinami 21 a 7, władza zarządzająca podróż służbową może zezwolić na korzystanie z t. zw. miękkiego miejsca.

§ 65. Przy przejazdach wozami sypialnymi na liniach kolejowych Związku Socjalistycznych Republik Rad stosuje się odpowiednio §§ 62 i 63 z tą różnicą, że zamiast zwrotu kosztów przejazdu I klasą następuje zwrot kosztów przejazdu na miejscu I kategorii, a zamiast zwrotu kosztów przejazdu II klasą następuje zwrot kosztów przejazdu na miejscu II kategorii.

§ 66. O ile opłacono bilet okrętowy z utrzymaniem, zwraca się cenę całego biletu, natomiast za czas podróży na okręcie służy 25% diet.

§ 67. Funkcjonariuszom państwowym zwraca się wydatki na dojazd do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej i odjazdu z dworca kolejowego (przystani, stacji), jak również przejazd z jednego dworca kolejowego (przystani, stacji) na drugi oraz wydatki poniesione na tragarzy. Wydatki powyższe zwraca się w wysokości kosztów faktycznych i odpowiadających cenom miejscowym.

§ 68. 1. Funkcjonariuszom państwowym określonym w § 55 zwraca się koszty przewozu urządzenia domowego w granicach norm ustalonych według następujących stref:

1) I strefa: Austria, Czechosłowacja, Dania, Rumunia, Szwecja, Węgry, Związek Socjalistycznych Republik Rad;

2) II strefa: pozostałe kraje europejskie;

3) III strefa: kraje pozaeuropejskie.

2. Zwraca się faktycznie poniesione koszty, jednak w wysokości następującej:

1) dla przesiedlających się z Polski do krajów I strefy lub odwrotnie dla samotnych — 75%, dla utrzymujących rodzinę — 150% miesięcznego uposażenia,

2) dla przesiedlających się z Polski do krajów II strefy lub odwrotnie: dla samotnych 100%, dla utrzymujących rodzinę — 175% miesięcznego uposażenia,

3) dla przesiedlających się z Polski do krajów III strefy lub odwrotnie: dla samotnych 125%, dla utrzymujących rodzinę — 200% miesięcznego uposażenia.

3. Przesiedlającym się z jednego kraju do drugiego za granicą zwraca się koszty przy przesiedleniu do krajów, z których oba lub jeden leżą poza Europą — według stawek strefy III.

§ 69. 1. Kierownikom urzędów zagranicznych, korzystającym z mieszkania reprezentacyjnego, umeblowanego przez Skarb Państwa, zwraca się koszty przewozu własnych przedmiotów urządzenia domowego w wysokości nie przekraczającej 33 1/3% stawek ustalonych w § 68.

§ 69. 1. Kierownikom urzędów zagranicznych, przeniesionym z urzędu zagranicznego, nie posiadającego mieszkania reprezentacyjnego, umeblowanego przez Skarb Państwa, do urzędu zagranicznego, posiadającego takie mieszkanie, służy zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego na zasadach przewidzianych w § 68.

§ 70. W zupełnie wyjątkowych przypadkach za zgodą Ministra Skarbu może nastąpić zwrot szczegółowo wykazanych i udokumentowanych kosztów przewozu urządzenia domowego ponad normy ustalone w §§ 68 i 69.

§ 71. 1. Utrzymującemu rodzinę można przyznać dopiero wówczas pełne koszty przesiedlenia, jeżeli dostarczy dowód zamieszkania rodziny na nowym miejscu służbowym, albo w przypadku odwołania — powrotu jej do kraju, oraz jeżeli przesiedlenie rodziny nastąpiło nie później niż w rok od daty objęcia przez funkcjonariusza państwowego nowego stanowiska służby zagranicznej lub od powrotu do kraju. Termin roczny dla przesiedlenia rodziny może być w wyjątkowych przypadkach przedłużany przez Ministra Skarbu na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych lub Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

2. Jeżeli funkcjonariusz państwowy przesiedla się sam bez rodziny, przyznaje mu się zwrot kosztów przesiedlenia w wymiarze określonym dla samotnych.

§ 72. Koszty ubezpieczenia przewozowego urządzenia domowego zwraca się do wysokości nie przekraczającej 10% stawek okre-

ślonych w §§ 68 i 69. Zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego łącznie ze zwrotem kosztów ubezpieczenia nie może jednak przekroczyć tychże stawek.

§ 73. Kierownikom placówek zagranicznych, bez względu na ich stan rodzinny, należy się zwrot kosztów przejazdu jednej osoby ze służby według stawek, ustalonych dla niższych funkcjonariuszów państwowych.

§ 74. 1. Funkcjonariusze państwowi, odbywający podróże w charakterze kurierów dyplomatycznych do miejscowości objętych normalnymi rutami kurierskimi, otrzymują ryczałt, którego wysokość dla poszczególnych rut ustali Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Ryczałt ten obejmuje: diety obliczone za czas podróży, ustalony rutą kurierską, cenę biletów kolejowych (statku) najwyższej klasy oraz miejsca w wozach sypialnych, o ile to jest dla danych rut kurierskich ze względów służbowych konieczne, jak również przypuszczalne koszty dojazdów do i z dworców kolejowych lub przystani, oraz usługi tragarzy przy każdym dojeździe i odjeździe. Waluty, w jakich będzie wypłacany powyższy ryczałt, ustali Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2. W razie częściowego tylko odbycia podróży kurier obowiązany jest zwrócić odpowiednią część ryczałtu.

3. Jako dowód prawidłowego zużycia ryczałtu służy stwierdzenie przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, że podróż, za którą kurier otrzymał ryczałt, została odbyta.

§ 75. Oprócz ryczałtu określonego w § 74 otrzymują kurierzy zwrot faktycznie poniesionego kosztu przewozu t. zw. bagażu administracyjnego na podstawie rachunku, który powinni przedłożyć w terminie czternastodniowym, liczonym od dnia następującego po dniu powrotu z podróży. Zaliczki na pokrycie kosztów przewozu bagażu przyznaje się tylko w przypadkach, w których kurier zmuszony jest zabrać znaczną ilość bagażu.

DZIAŁ IV.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 76. Minister Skarbu może do dnia 31 grudnia 1946 r. w miarę poprawy sytuacji gospodarczej w kraju obniżać w drodze rozporządzenia wysokość diet (§ 16), kosztów przejazdu do i z dworca (§ 37) oraz kosztów podróży odbytej pieszo (§ 35).

§ 77. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym Ministrom, każdemu w jego zakresie działania.

§ 78. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) wraz ze zmianami późniejszymi.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 października 1945 r. Nr 41, poz. 228).

225.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 12 września 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o wyłączeniu niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych spod egzekucji urzędów skarbowych.

Na podstawie art. 1 ust. (2) ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 328) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o wyłączeniu niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych spod egzekucji urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 581), zmienionym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 341), wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 1 kropkę na końcu punktu d) zastępuje się średnikiem oraz dodaje się nowy punkt e) w brzmieniu:

„e) należności z tytułu świadczeń pieniężnych na rzecz związków samorządu terytorialnego";

2) w § 2 kropkę na końcu punktu c) zastępuje się średnikiem oraz dodaje się nowy punkt d) w brzmieniu:

„d) należności, wymienione w § 1 lit. e) — władze samorządu terytorialnego na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu

egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580) wraz z późniejszymi zmianami".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu i Administracji Publicznej — każdemu we właściwym zakresie działania.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski
w/z Minister Administracji Publicznej:
Zaruk Michalski
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 października 1945 r. Nr 43, poz. 241).

226.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 22 września 1945 r.

o dodatku przejściowym do zaopatrzeń emerytalnych i odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie art. 25 i 26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 89, poz. 705), w brzmieniu zmienionym art. 11 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 239), zarządza się, co następuje:

§ 1. (1) Do zaopatrzeń emerytalnych, wdowich, sierocych i odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki, przyznanych i wypłacanych na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" i o zaopatrzeniu pozostałych po tych pracownikach wdów i sierot oraz o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 577) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 359) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" za nieszczęśliwe wypadki (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 20, poz. 169) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 19 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 176), — ustanawia się dodatek przejściowy, wypłacany do czasu unormowania stosunków gospodarczych według niżej podanej tabeli:

Miesięczna wysokość zaopatrzenia emerytalnego, wdowiego, sierocego lub odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki	Wysokość dodatku przejściowego
do 100 zł . .	250 zł
ponad 100 zł „ 210 „ . .	300 „
„ 210 „ „ 450 „ . .	350 „
„ 450 „ „ 700 „ . .	400 „
„ 700 „	450 „

2) Jeżeli emerytowi, wdowie, sierocie przysługuje prawo do zaopatrzenia i odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki — to dodatek przejściowy wymierza się od łącznej kwoty zaopatrzenia i odszkodowania.

§ 2. Łączna kwota zaopatrzenia emerytalnego i odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki, łączna kwota zaopatrzenia wdowiego i odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki, łączna kwota zaopatrzeń sierocych bez względu na ilość sierot sama ani łącznie z zaopatrzeniem wdowim lub odszkodowaniem za nieszczęśliwe wypadki, ani też kwota samego jakiegokolwiek świadczenia—nie może przekraczać miesięcznej kwoty uposażenia zasadniczego pracownika Polskich Kolei Państwowych w czynnej służbie w grupie uposażenia lub kategorii płacy, odpowiadającej grupie uposażenia albo kategorii płacy, od której zostało wymierzone zaopatrzenie emerytalne wdowie, sieroce lub odszkodowanie za nieszczęśliwe wypadki, łącznie z dodatkami rodzinnymi i dodatkiem wojennym, wypłacanymi pracownikom Polskich Kolei Państwowych na podstawie dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym uregulowaniu uposażeń pracowników państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 88).

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1945 r.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 października 1945 r. Nr 43, poz. 242).

227.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 12 września 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1937 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz instytucyj prawa publicznego.

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1937 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz instytucyj prawa publicznego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 92) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 17 ust. (4) słowa „50.000 zł" zmienia się na „500.000" zł,

2) w § 17 ust. (5) słowa „500.000 zł" zmienia się na „5.000.000" zł,

3) w § 33 słowa „5.000 zł" zmienia się na „100.000 zł",

4) w § 39 ust. (2) słowa „1.000 zł" zmięnia się na „20.000 zł".

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się właściwym ministrom.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 października 1945 r. Nr 44, poz. 254).

228.

Rozporządzenie Ministra Administracji Publicznej

z dnia 21 września 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Aprowizacji i Handlu, Przemysłu oraz Skarbu o zmianie w podziale miejscowości na klasy pod względem cen kart rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć.

Na podstawie art. 28 a ustawy z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 293) w brzmieniu, ustalonym dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 22 grudnia 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 86), zarządza się, co następuje:

§ 1. W części II klasie II załącznika do art. 7 ustawy z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 293) zmienionej dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 22 grudnia 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 86) i dekretem z dnia 11 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 66), po wyrazie „Katowice" wstawia się wyraz „Kielce".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 lipca 1945 r., a dla przedsiębiorstw i zajęć, na które nabyte zostały karty rejestracyjne na rok 1945 przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, od dnia 1 stycznia 1946 r.

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 października 1945 r. Nr 41, poz. 229).

229.

Zarządzenie Ministra Skarbu

z dnia 13 września 1945 r.

w sprawie ustalenia granic i siedziby rejonu Kontroli Skarbowej.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 grudnia 1936 r. o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 664) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Krakowie z rejonu kontroli skarbowej w Miechowie wydziela się obszar powiatu olkuskiego i tworzy się rejon kontroli skarbowej w Olkuszu — na powiat olkuski.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu

K. Dąbrowski

230.

Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 3 października 1945 r.

o sprostowaniu błędów w dekrecie o podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423) w dekrecie z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220) prostuje się błąd następujący:

art. 2 należy uzupełnić opuszczonym ustępem 5 w brzmieniu:

„(5) Wartość świadczeń wymienionych w ust. 4 w odniesieniu do podatników, zatrudnionych u płatników, o których mowa w art. 13 ust. 2, szacuje się według cen państwowych".

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 października 1945 r. Nr 40, poz. 227).

231.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 5 lipca 1945 r. L. D. I. 16812/1/45

w sprawie czerpania korzyści materialnych z tytułu stanowiska służbowego.

Do

Gabinetu Ministra, Departamentów (6), Biura Emerytur i Rent, Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, Mennicy Państwowej, Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych w Łodzi, Prokuratorii Generalnej, Oddziałów Prokuratorii Generalnej (3), Głównego Urzędu Tymczasowego Zarządu Państwowego, jego Oddziałów Wojewódzkich (11), Monopolów Państwowych (3), wszystkich Izb Skarbowych (12), Przewodniczących Kom. Odwoł., Inspektoratów Ochrony Skarbowej (16), Izb Akcyzowo-Celnych, Delegatów Celnych (5), Delegatów Ministerstwa Skarbu na Prusy Wschodnie i Zachodnie (5), Państwowego Zakładu Emerytalnego, Banków Państwowych (3), Pocztowej Kasy Oszczędności.

Art. 26 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej stwierdza, że urzędnikowi nie wolno żądać, ani przyjmować darów, ofiarowanych w związku z jego stanowiskiem urzędowym bezpośrednio lub pośrednio jemu lub jego rodzinie, ani też jakimkolwiek sposobem wywoływać zaofiarowanie takiego daru.

Również nie wolno urzędnikowi przez wyzyskiwanie swego stanowiska urzędowego przysparzać lub starać się o przysporzenie sobie lub rodzinie jakichkolwiek korzyści.

Nie wolno zatem funkcjonariuszowi czerpać żadnych korzyści materialnych z tytułu swego stanowiska służbowego bez względu na to w jakiej formie one się wyrażają lub od kogo pochodzą: (poczęstunki, napitki, przyjęcia, zaproszenia, kwaterunek, korzystanie z udogodnień, świadczeń, użytkowanie przedmiotów, pomieszczeń lub gruntów i. t. p.) i to zarówno pochodzące od osób fizycznych, jak i organów podległych lub zainteresowanych.

Fakty te pod żadnym pozorem nie znajdują wytłumaczenia.

Wobec czego polecam dokładnie sprawdzić, czy tego rodzaju przypadki zachodzą na terenie danej jednostki organizacyjnej i o wynikach natychmiast mi donieść, gdyż w stosunku do winnych naruszenia omawianego art. 26 powołanej ustawy wyciągnięte zostaną jaknajsurowsze konsekwencje.

Powyższe zarządzenie polecam podać do wiadomości wszystkim pracownikom skarbowym, którzy przyjęcie potwierdzą własnoręcznym podpisem.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

232.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 20 sierpnia 1945 r. L. D. I. 21066/3/45

w sprawie przygotowania pokoi gościnnych

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Wobec zakończenia organizacji władz skarbowych wzmagają się stopniowo czynności organów inspekcyjnych, wyjeżdżających na teren poszczególnych Izb. Otrzymywane przez Ministerstwo informacje o możliwościach zakwaterowania Delegatów Ministerstwa na różnych terenach lokalnych władz skarbowych nasuwają wiele zastrzeżeń, zwłaszcza że wysokość przyznawanych obecnie diet jest o wiele niewystarczająca na pokrycie wszystkich wydatków po cenach komercyjnych, łącznie z wynajęciem pokoju w hotelu. W wielu miejscowościach hotele miejskie lub prywatne nie zostały wogóle uruchomione, co stwarza dodatkowo wiele trudności w zakwaterowaniu.

Celem ułatwienia zakwaterowania osób, przebywających w podróżach służbowych, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby w gmachu każdej Izby Skarbowej były przygotowane przynajmniej dwa pokoje gościnne. Izby Skarbowe, które w lokalach swych ze względu na ich szczupłość nie będą mogły przygotować pokoi gościnnych, winny wystarać się o zarezerwowanie każdej chwili pokoi w hotelach, prowadzonych przez Zarządy Miejskie, pod warunkiem ustalenia niskiej opłaty, dostosowanej do możliwości finansowej pracownika państwowego.

Prawo do korzystania z pokoi gościnnych przysługuje delegatom Ministerstwa Skarbu oraz Kontroli Państwowej, przebywającym na terenie Izby w sprawach służbowych, jak również delegatom Związku Zawodowego Pracowników Skarbowych, przebywających na terenie Izby w sprawach Związku. Oprócz prawa korzystania z pokoi gościnnych przysługuje wymienionym wyżej delegatom prawo do korzystania ze stołówek pracowników Izby narówni z miejscowymi pracownikami skarbowymi.

Jako opłatę za korzystanie z pokoju gościnnego Ministerstwo ustala kwotę zł. 5 od osoby dziennie. Opłaty za korzystanie z posiłków w stołówkach winny być ustalone w wysokości, pobieranej od pracowników Izby.

Ze względu na konieczność zapewnienia delegatom Ministerstwa oraz Kontroli Państwowej, jak również przedstawicielom Związku Zawodowego Pracowników Skarbowych przynajmniej minimum wygod przy podróżach służbowych, zarządzenie niniejsze należy wykonać niezwłocznie i o wykonaniu przedłożyć sprawozdanie do dnia 10 września 1945 r.

Zarazem Ministerstwo zaleca, aby w miarę możności był przygotowany przynajmniej jeden pokój gościnny w tych miejscowościach poza siedzibą Izby Skarbowej, w których istnieje więcej niż jeden urząd skarbowy, wliczając w to także urzędy akcyzowe. Także należy dążyć, aby stopniowo było przygotowane dla delegatów przynajmniej jedno łóżko z pościelą w każdym urzędzie skarbowym lub akcyzowym poza siedzibą Izby Skarbowej.

Dla osób, korzystających z pokoi gościnnych, należy prowadzić osobną księgę, zawierającą następujące rubryki:

1) Nr kolejny,
2) Nazwisko i imię delegata,
3) Stanowisko służbowe,
4) Data i godzina przybycia,
5) Data i godzina wyjazdu,
6) Ilość dni korzystania z pokoju gościnnego,
7) Należna opłata,
8) Uwagi.

Delegatom, przybywającym na teren Izby samochodem służbowym, należy ponadto zapewnić zabezpieczenie samochodu oraz ułatwić nocleg i zaprowiantowanie kierowcy samochodu na zasadach, wyżej wymienionych.

Ponadto poleca się udostępnić delegatom tym w każdym przypadku możność korzystania z środków lokomocji, pozostających w dyspozycji władz skarbowych lub też z takich środków lokomocji, którymi dysponują władze administracji ogólnej (podwody, rowery służbowe, samochody służbowe i t. d.).

Ze względu na szczupłość przyznawanych delegatom diet oraz ciężkie warunki pracy, Ministerstwo przywiązuje wielką wagę do ścisłego wykonania niniejszego zarządzenia przez wszystkie Izby Skarbowe.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

233.
Okólnik Ministerstwa Skarbu
z dnia 31 sierpnia 1945 r. L. D. I. 34880/1/45
w sprawie dublowania stanowisk.

Do
Okręgowych Inspektoratów Ochrony Skarbowej, Oddziałów Prokuratorii Generalnej (4), Głównego Urzędu Tymczasowego Zarządu Państwowego i jego oddziałów wojewódzkich, Monopolów Państwowych (3), Izb Skarbowych (12), Izb Akcyzowo-Celnych, Delegatów Celnych (5), Delegatów Ministerstwa Skarbu na Prusy Wschodnie i Zachodnie (5).

Niejednokrotnie stwierdzono, że w przypadkach przesunięcia czy przeniesienia na inne miejsce służbowe, funkcjonariusza pełniącego obowiązki zwłaszcza na samodzielnym stanowisku, etat zajmowany przez niego, przez dłuższy okres czasu pozostawał nieobsadzony z braku odpowiednio wyszkolonego kandydata.

Taki stan rzeczy świadczy ujemnie o doborze i szkoleniu personelu, a w następstwie bardzo ujemnie wpływa na racjonalną organizację pracy i ciągłości w urzędowaniu. Szczególnie dotkliwie to się odbija na kierowniczych i samodzielnych stanowiskach.

Ministerstwo Skarbu poleca zorganizować podział pracy we wszystkich władzach i urzędach w ten sposób, aby każdemu z pracowników dawał możność nietylko dokładnego spełniania powierzonej jemu pracy, ale również pozwolił na zoriëntowanie się w czynnościach wykonywanych przez najbliższego współpracownika, którego z urzędu w razie potrzeby powinien zastąpić. Stopniowe dalsze przesunięcia danego pracownika na stanowiskach wewnątrz przyczynią się do szerszego i gruntownego zapoznawania z czynnościami wykonywanymi w całym dziale czy referacie.

Władze przełożone, mając obowiązek pokonania w dobie obecnej wiele trudności organizacyjnych, winny zadać sobie jeszcze dodatkowy trud bacznego czuwania nad tym, aby wszystkie stanowiska, w szczególności kierownicze i samodzielne, miały przygotowaną i wystarczająco wyszkoloną zastępczą obsadę personalną.

Tak zorganizowana praca i obsada urzędu, w razie choroby, czy konieczności przeniesienia któregoś z funkcjonariuszów, nie nastręczy zbyt dużych trudności personalnych i nie wpłynie hamująco na ciągłość pracy w urzędzie.

Zarazem Ministerstwo Skarbu poleca aby zarządzenie to podane było do wiadomości i wykonania, kierownikom wszystkich władz i urzędów, aż do najniższej komórki organizacyjnej włącznie (kierow. działu w Urz. Skarb., B. K. S., B. O. S. itd).

Dyrektor Departamentu:
H. Birencwajg

234.
Okólnik Ministerstwa Skarbu
z dnia 1 września 1945 r. L. D. I. 26086/1/5
w sprawie sprawozdań polustracyjnych.

Do
Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, Mennicy Państwowej, Prokuratorii Generalnej, Oddziałów Prokuratorii Generalnej (4), Głównego Urzędu Tymczasowego Zarządu Państwowego i jego oddziałów wojewódzkich, Monopolów Państwowych (3), wszystkich Izb Skarbowych (12), Przewodniczących Kom. Odwol., Izb Akcyzowo-Celnych, Delegatów Celnych (5), Delegatów Ministerstwa Skarbu na Prusy Wschodnie i Zachodnie (5), Państwowego Zakładu Emerytalnego, Banków Państwowych (4), Pocztowej Kasy Oszczędności.

W celu czuwania nad brakami i przeszkodami w urzędowaniu, napotykanymi we władzach II i I instancji oraz skutecznego usuwania ich, Ministerstwo Skarbu poleca, aby organa podległe nadsyłały odpisy wszystkich sprawozdań (protokółów) polustracyjnych oraz wydanych na ich podstawie zarządzeń.

Dotyczy to. wszelkiego rodzaju lustracyj i kontroli czy to planowych (rocznych), czy też doryweczych bez względu na to przez kogo one były przeprowadzone, t. j. czy przez organa skarbowe, czy innej władzy kontrolującej. Zwraca się uwagę, że chodzi tu o kontrolę o charakterze nadzorczym, nie zaś badanie poszczególnych zagadnień.

Ostateczny termin przedkładania odpisów — 15 dni od chwili dokonanej lustracji lub kontroli.

Ponadto do dnia 25 września 1945 r. należy przedłożyć roczne plany lustracyj z zaznaczeniem o przeprowadzonych już lustracjach, i przy dołączeniu odpisów sporządzonych już sprawozdań oraz wydanych zarządzeń.

Dyrektor Departamentu:
H. Birencwajg

235.
Okólnik Ministerstwa Skarbu
z dnia 22 września 1945 r. L. D. I. 38785/2401/2/45
w sprawie przestępstw urzędniczych.

Do
Głównego Inspektoratu Ochrony Skarbowej, Okręgowych Inspektoratów Ochrony Skarbowej, Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń w Łodzi, Mennicy Państwowej w Warszawie, Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych w Łodzi, Prokuratorii Generalnej R.P. w Warszawie, Oddziałów Prokuratorii Generalnej (4), Głównego Urzędu Tymczasowego Zarządu Państwowego w Łodzi, jego oddziałów wojewódzkich, Monopolów Państwowych (4), Izb Skarbowych (13), Przewodniczącego Komisji Odwoławczej, Izb Akcyzowo - Celnych.

Art. 242 kodeksu postępowania karnego nakłada na władze obowiązek zawiadomienia prokuratora o każdym wypadku popełnienia przez podległych im funkcjonariuszów państwowych przestępstwa, ściganego z urzędu, o którym otrzymają wiadomość.

Obowiązek ten ustalają również przepisy służbowe i dyscyplinarne, a w szczególności postanowienia art. 67 i 70 ustawy z dnia 17.II. 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164) i § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17.X. 1932 r. o komisjach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko funkcjonariuszom państwowym (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 790).

Wobec powyższego i dla skutecznego zwalczania przestępczości zarządzam co następuje:

1) Władze (urzędy, instytucje), dowiedziawszy się o popełnieniu przez funkcjonariusza służby prawno - publicznej przestępstwa, ściganego z urzędu, winny w ciągu 24-ch godzin po wstępnym zbadaniu sprawy zawiadomić o nim prokuratora, niezależnie od dochodzeń dyscyplinarnych. Zaznaczam, że ocena istoty wypadku i istniejących dowodów zależy w postępowaniu sądowym wyłącznie od prokuratora, władze zaś mają obowiązek zapewnienia prokuratorom rzeczywistej współpracy przy ściganiu przestępstw urzędniczych.

2) Kierownicy władz (urzędów, instytucyj), którzy obowiązku tego nie dopełnią w terminie, albo zaniechają dopełnienia w ogóle będą pociągani do odpowiedzialności karno-sądowej lub dyscyplinarnej, zależnie od winy, również do tej odpowiedzialności pociągani będą bezpośredni przełożeni oraz urzędnicy, do obowiązku których należało sprawowanie kontroli nad czynnościami funkcjonariusza, który dopuścił się nadużyć.

3) Kierownicy podległych mi władz, urzędów i instytucyj winni współdziałać w ściganiu przestępstw z Biurem Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

4) W związku z niniejszym zarządzeniem należy wydać podległym jednostkom organizacyjnym stosowne pouczenia i przypomnienia a zarazem podać do wiadomości funkcjonariuszom służby publicznej treść załączonego okólnika Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.VIII. r. b. Nr 36, zwracając uwagę, że niedopełnienie obowiązku z art. 242 k. p. k. stanowi przestępstwo zagrożone surową karą, przewidzianą w art. 286 k. k.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Załącznik
do okólnika Prezesa Rady Ministrów
z dnia 4 września 1945 Nr. r. 48.

Rzeczpospolita Polska
Ministerstwo Sprawiedliwości

Okólnik Nr 36
Do
Ob. Ob. Prezesów i Prokuratorów Sądów Apelacyjnych i Okręgowych oraz Sędziów sprawujących kierownictwo Sądów Grodzkich.

Wobec stwierdzonego na ostatnim Zjeździe Prezesów i Prokuratorów Sądów Apelacyjnych i Specjalnych Sądów Karnych wzrostu przestępstw urzędniczych i służbowych polecam dla skutecznego ich zwalczania:

1) przyspieszyć postępowanie i zaostrzyć represje w sprawach o przestępstwa urzędnicze i służbowe (kradzieże, defraudacje, łapownictwo, t. zw. szabrownictwo i t. p.),

2) zwrócić szczególną uwagę na przestępstwa urzędnicze i służbowe w dziedzinie aprowizacji, transportu i przydziału mieszkań (Komisje Mieszkaniowe), stosując ostrzejsze środki zapobiegawcze (areszt, wysokie kaucje),

3) przyspieszyć i zaostrzyć represje karne (jak najwyższe grzywny) przeciwko spekulantom,

4) ułatwiać prace Biura Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej przez stosowanie na jego wniosek jako środka zapobiegawczego aresztu podejrzanego, w celu uniemożliwienia zatarcia śladów przestępstwa.

Minister Sprawiedliwości::
(—) H. Świątkowski

Warszawa, dnia 4 września 1945 r.

236.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 3 września 1945 r. L. D. I. 23908/343/2/45

w sprawie wynagrodzeń za dyżury nocne i świąteczne.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Delegatur Ministerstwa Skarbu.

W związku z zapytaniami Izb Skarbowych w sprawie wysokości wynagrodzenia za dyżury woźnych pełnione w godzinach nadliczbowych, w nocy i w dnie świąteczne Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Ustawa o państwowej służbie cywilnej z dn. 17 lutego 1922 r. postanawia, że czas służby funkcjonariusza niższego nie powinien w zasadzie przenosić 8 godzin dziennie, zaś w razie konieczności pełnienia służby w niedzielę przez czas przepracowany normalnie w dniu powszednim, należy funkcjonariusza niższego zwolnić na jeden następujący dzień powszedni od służby lub przyznać mu stosowne wynagrodzenie.

Wynagrodzenie to ustalone zostało w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 885) w formie dodatku służbowego w wysokości 1/30 miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkiem lokalnym.

Na zasadzie powyższych, obowiązujących przepisów prawnych, za godziny nadliczbowe pracy, o ile one stale się powtarzają, należy przyznać wynagrodzenie, odpowiadające odnośnej części uposażenia zasadniczego i dodatku lokalnego wraz z dodatkami wojennymi z kredytów na „nagrody" zaś za służbę w niedziele i święta, o ile nie może nastąpić zwolnienie w następującym dniu powszednim, powołany wyżej dodatek służbowy, obliczony od uposażenia zasadniczego i dodatku lokalnego wraz z dodatkami wojennymi — z kredytów na płace.

Dyrektor Departamentu:
H. Birencwajg

237.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 10 lipca 1945 r. L. D. VI. 22263/2690/3/45

w sprawie wyznaczenia zastępców w gorzelniach.

Do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych

W związku z przejęciem gorzelni rolniczych pod zarząd państwowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych Ministerstwo Skarbu prosi o wydanie polecenia podległym Urzędom Ziemskim zgłoszenia Urzędom Sk. Akcyz i Monopolów Państw. zastępców upoważnionych do występowania wobec władz skarbowych, na zasadzie par. 55 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) o monopolu spirytusowym analogicznie jak przy przedsiębiorstwach należących do osób prawnych.

Podsekretarz Stanu:
Dr. *L. Kurowski*

Ministerstwo Skarbu L. D. VI. 22263/2690/3/45
Warszawa, dnia 10 lipca 1945 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym

do wiadomości. Zgłoszeni zastępcy podlegają zatwierdzeniu w trybie par. 55 wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu.

Kierownik Departamentu:
Mgr. *M. Siwiec*

238.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 23 sierpnia 1945 r. L. D. VI. 28067/3769/4/45

w sprawie laboratoriów chemicznych Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego

Do wszystkich Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych, Akcyz i Monopolów Państwowych oraz Rejonów Kontroli Skarbowej.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż zostały uruchomione 4 laboratoria chemiczne Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, a mianowicie:

1) Biuro Badań i Norm przy Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w Warszawie — Praga, ul. Ząbkowska 27/31,

2) Laboratorium przy Wytwórni Państwowego Monopolu Spirytusowego w Warszawie — Praga, ul. Ząbkowska 27/31,

3) Laboratorium przy Wytwórni Państwowego Monopolu Spirytusowego w Krakowie — Dąbie, ul. Fabryczna 13,

4) Laboratorium przy Gorzelni Przemysłowej w Żyrardowie, ul. Mickiewicza 3.

Ze względu na przeciążenie pracą laboratorium żyrardowskiego tylko nieliczne próbki mogą doń być kierowane do analiz, większość zaś próbek należy kierować do laboratoriów warszawskich i krakowskiego.

Kierownik Departamentu:
Mgr. *M. Siwiec*

239.

Okólnik Ministerstwa Administracji Publicznej

z dnia 9 lipca 1945 r. L. I O. 9329/45

w sprawie walki z potajemnym gorzelnictwem.

Do Ob. Ob. Wojewodów

Potajemne gorzelnictwo, dzięki sprzyjającym warunkom, jakim był niewątpliwie okres wojny, wzmogło się do tego stopnia, iż poważnie zaczyna zagrażać interesom Skarbu Państwa. Producenci „bimbru" nieomal jawnie prowadzą swoją szkodliwą dla zdrowia ludności i interesów gospodarczych Państwa działalność. Uszczupla to nie tylko w znacznym stopniu dochód Państwa, ale uniemożliwia wszelką racjonalną gospodarkę monopolu spirytusowego.

Władze Skarbowe wystąpiły do Ministerstwa Administracji Publicznej z prośbą o poparcie ze strony władz administracyjnych akcji tępienia tajnego gorzelnictwa.

W związku z tym Ministerstwo Administracji Publicznej prosi Ob. Ob. Wojewodów o wydanie odpowiednich zarządzeń podległym sobie władzom administracji ogólnej, aby współdziałały z miejscowymi władzami Bezpieczeństwa i Skarbu przy ujawnianiu i tępieniu produkcji i handlu samogonem.

Do akcji tej na terenie gmin wiejskich należy wykorzystać przede wszystkiem Związek Samopomocy Chłopskiej, a „Wiejską Służbę Porządkową", na obszarach, na których jest ona zorganizowana (pismo Min. Adm. Publ. z dnia 16. I. r. b. L. dz. 7550/45. I. Org.) i której zakres działania, między innymi, obejmuje obowiązek „współdziałania z organami bezpieczeństwa i władzami skarbowymi w walce z nielegalnym gorzelnictwem". Ponadto należy wykorzystać zebrania Rad Narodowych, wójtów, sołtysów i t. p. dla celów propagandy w tym kierunku, przy czym należy podkreślić, że do obowiązków władz i funkcjonariuszy państwowych i samorządowych należy także troska o podniesienie dochodów Skarbu Państwa, a zatym przeciwdziałanie wszystkiemu, co zmierza do ich uszczuplenia.

Dyrektor Departamentu:
Mgr. *Z. Sznek*

Cena numeru niniejszego zł. 16.—. Prenumerata miesięczna zł. 20.—.

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy.

Prenumeratę przyjmuje się za czas od m. maja 1945 r. t. j. od Nr. 10 Dziennika Urzędowego. Cena kompletu za m. kwiecień 1945 r. (od Nr. 1 do Nr. 9) wynosi zł. 90.—.

Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.

Zakłady Graficzne „Czytelnik" Targowa 82.